

Solens Følge

Bind 2 af Den Ældste Myte

PROLOG TIL SOLENS FØLGE

prolog: pas på tallet seks

Man siger, det er vigtigt at fange læserens opmærksomhed lige fra allerførste linje, så det vil jeg hermed gøre: I morgen drager vi bort, og måske kommer vi aldrig tilbage. Måske er det ikke os alle, der overlever.

Hvis dette er første gang, du besøger min internet-dagbog, så aner du sikkert ikke, hvad jeg snakker om. I så fald er du heldig, min ven. Uvidenhed er en velsignelse, som ingen nogensinde kan sætte pris på, fordi de ikke selv ved, at de besidder den. Men hvis du har fulgt med i min internet-dagbog i de sidste par uger, så ved du, at jeg er leder af Brillles Hemmelige Korps, og at jeg her fortæller om de sære ting, der foregår for tiden. Jeg skal i den forbindelse huske at takke min ven Emma, for det var hendes idé, at jeg skulle skrive alt dette ned. Hun sagde, at der måske kunne komme en bog ud af det en dag. Eller at aviserne ville skrive om det. Jeg er tilbøjelig til at give hende ret. Dette er virkelig en utrolig historie, og jeg er bange for, at det mest dramatiske kapitel begynder i morgen.

“Hvad sker der i morgen?” tænker du sikkert. Jeg har ikke tid til en lang forklaring, så du må nøjes med den korte. I morgen tager vi til Gråsted. Med “vi” mener jeg Adrian, Emma, Nadja, Jeppe, Philip og mig, selv om jeg stadig ikke regner Philip for at være helt med i gruppen. Der er noget lumsk ved ham. Han er svær at regne ud. Men vi seks tager sammen afsted med en bus i morgen tidlig. Via hemmelige kilder har vi fundet ud af, at der ligger en underjordisk krypt bag kirken i Gråsted, og at vi måske kan finde svar på vores spørgsmål der. Vi har mange spørgsmål i øjeblikket, og de står skrevet på den tavle, der hænger ved siden af mig.

Hvor kommer Den Ældste Myte fra?

Hvordan ødelægger man Myten?

Og hvorfor netop seks personer? Hvorfor var det netop seks personer, der blev viklet ind i Den Ældste Myte, da vi fandt tæppet i det gamle hus på øen på den skæbnesvangre dag for kun et par uger siden? Hvorfor ikke fem eller syv? Hvorfor netop seks?

Jeg har ikke tid til at forklare, hvad Den Ældste Myte er. Vi skal tidligt op i morgen, og det er mig, der har fået til opgave at planlægge turen til Gråsted. Det eneste, jeg kan give dig, er den remse, der stod på tæppet, vi fandt:

“Dette er Den Ældste Myte. Om Lytteren, der hører og forstår, hvad verden siger. Om Jægeren, der bevæger sig som vinden. Om Drømmeren, der drømmer på tværs af tiden. Om Abens Håndlanger, der vil drive Den Skyldfri til mord — og om Fortælleren, der vil give historien nyt liv.”

Hvis du vil vide mere, så vil jeg anbefale, at du læser mine tidligere indlæg i denne dagbog. Men lad mig slutte med at opridse det allervigtigste - i tilfælde af, at vi aldrig vender tilbage fra krypten i Gråsted.

Pas på Den Ældste Myte, der i flere århundreder har rejst verden rundt og forsøgt at få uskyldige mennesker til at myrde.

Pas på dæmonaben, der sidder i dit vindue om natten og stirrer på dig med gule øjne. Den er ond, og den tjener Myten, selvom vi endnu ikke ved hvorfor.

Pas på dine nærmeste, hvis de pludselig opfører sig sært.

Pas på tallet seks.

* * *

René kunne høre sine to brødre, mens han gik op ad trappen. Han kunne ikke høre, hvad de sagde, men deres stemmer var skarpe og rå i det ellers stille hus. Han havde håbet, at hvis han skyndte sig hjem fra skole, ville han være alene i huset - bare i en halv time. Det var det eneste, René havde brug for: En halv time til at fjerne alt rodet på sit værelse uden at nogen spurgte til hvorfor. Hans familie vidste udmærket, at han aldrig ryddede op frivilligt, så de ville med det samme blive mistænksomme.

Da han stod foran døren til sit værelse, kunne han høre, at de sad derinde. Inden René gik ind, tog han en dyb indånding og håbede på, at hans to brødre var i godt humør i dag. Nej, hvis bare de var i et *nogenlunde* humør, så kunne han måske slippe af med dem uden besvær og nå det hele alligevel. *Bare lad, som om du ikke har noget at skjule*, mindede han sig selv om. *Hvis de tror, du skjuler noget, så vil de gøre dit liv til et helvede, indtil du fortæller dem det hele.*

Han lagde hånden på dørhåndtaget og trykkede ned. Døren gled op med et svagt sus, næsten som om en kold vind havde været indespærret på hans værelse - og der sad de. Rune og Rasmus, hans umulige, uudholdelige trillingebrødre.

Det første, han bemærkede, var, at de havde tændt for hans computer. Uden at spørge om lov. Igen.

Det andet, han bemærkede, var, at både Rune og Rasmus så helt mærkelige ud. Rasmus var rød i ansigtet, og Rune sad foroverbøjet med hovedet begravet i sine store hænder. Hans krop rystede, og det så ud, som om han græd. Men det kunne ikke passe. Rune græd aldrig.

“Hvad foregår der?” spurgte René og så på sine to brødre. “Hvad er der sket?”

Rune, der lignede en kæmpe som han sad der på den skrøbelige kontorstol, kiggede langsomt op. Hans kinder var våde af tårer. “Det er... det er simpelthen... jeg kan ikke...”

Så væltede han ned af stolen og lå på gulvet med hænderne for maven, mens en høj, skærende lyd kæmpede sig hele vejen op fra hans mave og ud i det lille værelse. Der gik lidt tid, før René forstod, at hans bror ikke skreg af smerte - han hylede af grin. Som på et aftalt signal bukkede Rasmus sig forover i krampelatter, og til sidst kunne han ikke stå op længere, men faldt ned på knæ ved siden af Rune.

Sådan var de. Rune og Rasmus. Altid sammen, altid højrøstede og altid enige om, hvornår noget var sjovt eller pinligt eller hvornår nogen fortjente at få tæv. Eller rettere sagt: Rasmus var altid enig med Rune. Rune var den største af de rødhårede trillinger, og man kunne ofte se, hvordan Rasmus skævede op til Rune for at læse hans ansigt og efterligne ham. Hvis Rune mente noget, så mente Rasmus det også. Og lige nu mente de åbenbart begge, at de havde fundet noget hylemorsomt på Renés værelse.

Et kort sekund blev René helt kold. Havde de opdaget beskederne på hans computer? Havde de læst dem?

“Pas på tallet seks!” råbte Rune, og han eksploderede i en ny bølge af hikkende latter. Rasmus var hurtig til at gøre det samme.

“Hvad?” spurgte René forvirret. Han gik hen til computerskærmen og kiggede efter. Hans to brødre havde været ved at læse noget, men det var ikke Renés hemmelige breve. “*Brilles internet-dagbog. Hvad er det her for noget? I morgen drager vi bort, og måske kommer vi aldrig tilbage. Måske er det ikke os alle, der overlever...*”

Bag ham lød et brøl, og Runes latter blev til lyden af en tung maskinkanon, der bombarderede det lille værelse. Rasmus viste sin enighed ved at banke i gulvet med knyttede næver, mens han hulkede af grin.

René så ned på sine brødre og rystede uforstående på hovedet. Mens de fik grinet færdig, gik han hen til vinduet og åbnede det, så en kølig trækvind slap ind. Udenfor var det begyndt at blive overskyet. Renés værelse lå på første sal, så han kunne se lige ned på de parkerede biler. Deres tage blev ramt af den haglbyge, der allerede var begyndt at falde, mens René løb hjem fra skole. René satte vindueshaspen på, så vinduet ikke smækkede i. De grønne gardiner begyndte at blafre let.

René vendte sig mod sine to brødre. “Har I tænkt jer at forklare, hvad det handler om?” spurgte han, selvom han egentlig følte sig mere og mere ligeglad. Det vigtigste lige nu var at få Rune og Rasmus ud af værelset så hurtigt som muligt, så han kunne rydde op i en fart.

“Okay,” sagde Rune og tørrede sine øjne. Han kom på benene med stort besvær, mens han stønnede og prustede. “Kan du huske Brille?”

“Hvem?” spurgte René.

“Hvem?” vrængede Rasmus. “Brille. Ham den lille gnom fra fjerde klasse. Vi gav ham buksevand, dengang han startede i skole.”

Nu huskede René, også selvom han ikke kunne se Brilles ansigt for sig længere. Det eneste, René så for sig, når han tænkte tilbage, var den primitive glæde i sine brødres øjne, hver gang de slæbte den lille nørd hen til vandhanerne. *Og det var jeres idé. Jeg ville slet ikke være med. Det har altid været jer to - Rune og Rasmus med de geniale idéer, der kun er sjove, hvis de går ud over nogen.*

“Nå, men han har åbenbart den her dagbog på nettet,” sagde Rune og pegede på skærmen. “Det var Rasmus, der opdagede den. Den lille gnom har gået og skrevet om, hvad han har lavet i de sidste par år sammen med sine venner, og nu...” Rune begyndte at fnise. “Nu er det begyndt at rable for ham. *Pas på tallet seks. Pas på Den Ældste Myte.* Hvad fanden betyder det?”

René bøjede sig frem mod skærmen og læste højt. “*Adrian, Emma, Nadja, Jeppe, Philip...* Er det Jeppe og Philip fra vores klasse, han mener?”

“Det undrer mig sgu ikke,” sagde Rune og rynkede øjenbrynene. “Philip er en mærkelig en. Jeg kan slet ikke lide ham. Han tror, han er så smart.”

“Men hvorfor render ham og Jeppe rundt med en flok børn fra fjerde?” spurgte René.

“Det er da ligemeget”, sagde Rune. “Det sjove er, at de åbenbart har gang i en eller anden leg, som de selv tror er vildt alvorlig.”

“Ja,” sagde Rasmus og stillede sig ved siden af Rune. “Det er da det, der er det sjove.”

“Hør det her,” sagde Rune. “*Pas på demonaben, der sidder i dit vindue om natten og stirrer på dig med gule øjne.* Du skal sgu ikke fortælle mig, at det ikke er grinagtigt.”

Nu kiggede Rune og Rasmus begge to på René, som om de ventede på et svar fra ham. Som om de ville vide, om han var enig med dem eller ej.

“Det er da meget sjovt,” sagde René forsigtigt. “Men... også lidt mærkeligt. Synes I ikke?”

“Mærkeligt?” sagde Rune. “Hvordan mærkeligt?”

“Ja, hvordan mærkeligt?” gentog Rasmus.

“Jeg ved det ikke,” sagde René. Han var pludselig meget opmærksom på vinden fra det åbne vindue, og det var, som om han kunne fornemme gardinerne blafre, selvom han stod med ryggen til dem. “Det er bare... det er næsten, som om vi har prøvet det her før. Som om vi har stået lige her i dette værelse og læst de samme ord fra skærmen...”

“Sikke noget fis,” sagde Rune. “Jeg tror nu nok, jeg kunne huske, hvis vi havde læst det her pjat før.” Han lænede sig frem mod skærmen igen, og Rasmus efterlignede hans bevægelse. “Altså, det giver jo slet ingen mening. *Dette er Den Ældste Myte. Om Lytteren, der hører og forstår, hvad verden siger...*”

Rasmus pegede på skærmen med fingeren. *“Om Jægeren, der bevæger sig som vinden...”* fortsatte han. Det kunstige lys fra skærmen fik hans øjne til at skinne og malede hans ansigt blegt.

“Om Drømmeren, der drømmer på tværs af tiden...” sagde Rune. Hans pande glinsede en smule.

“Stop,” sagde René. “Hvorfor lyder i så mærkelige?”

“Om Abens Håndlanger, der vil drive Den Skyldfri til mord...” læste Rasmus.

“Hold op,” sagde René. “Hold op med at læse.”

“... og om Fortælleren, der vil give historien nyt liv,” sagde Rune og rettede sig op. “Kan du se hvad jeg mener? De er fandeme ikke helt rigtige i hovedet.”

Rasmus grinede nervøst og gned sine hænder.

Og så var det pludselig, som om ingen af dem kunne finde på noget at sige. De stod stille og kiggede på hinanden til lyden af et flaksende insekt, der var fanget oppe under lampen, og René's computer, der gav en stille summen fra sig. René kom i tanker om noget, deres bedstefar engang havde fortalt ham. Hvordan var det nu? At hver gang, en pludselig stilhed sænkede sig, så var det fordi, et spøgelse gik igennem rummet. Sådan føltes det lige nu. Som om noget var gået igennem rummet, men ingen af dem kunne se det. René kiggede op på insektet, der forvirret fløj omkring i lyset uden at kunne styre sine egne bevægelser.

“Nå,” sagde Rune og rømmede sig. “Men det var sguda meget sjovt. Måske burde vi give den lille nørd en omgang buksevand en af dagene. I ved, bare for gamle dages skyld.”

“Ja,” sagde Rasmus. “Helt klart. Eller måske skulle vi...”

Døren til René's værelse gled op. René nåede at tænke, at det var sært, for de var alene hjemme - og han havde ikke hørt nogen komme op ad trapperne. Et sært instinkt fik ham til at træde et skridt hen mod det åbne vindue, der var den eneste anden vej ud af værelset.

En stor skikkelse fyldte døråbningen. Det var deres far. Han var i sit arbejdstøj - en blå kedeldragt - så han var åbenbart lige kommet hjem fra arbejde. Han var så forpustet, at hans ansigt næsten var lige så rødt som hans hår. Det var helt tydeligt, hvor trillingerne havde fået deres fælles, ildrøde hårfarve fra, ligesom der ikke var nogen tvivl om, hvem Rune havde arvet sin abnorme størrelse fra.

“Er I klar, drenge?” spurgte deres far. “Vi kører nu.”

“Kører?” spurgte René. “Kører hvorhen?”

Deres far rynkede øjenbrynene, så han kom til at ligne Rune endnu mere. “Det ved du godt, René. Vi skal hente bedstefar. Det er i dag, han kommer hjem og bor hos os.”

“Men...” René kiggede rundt på alt rodet, der flød på gulvet. Gamle sokker, kabler og opslåede bøger. Sengen var uredt, og hans dyne lignede noget levende, der havde krøllet sig

sammen i skam. “Men det kan jeg ikke nå. Jeg er nødt til at...” Han tav. De andre måtte ikke vide det.

Heldigvis reddede Rune ham ved at afbryde. “Men hvorfor, far? Det er da åndssvagt, at bedstefar skal bo sammen med os. Kan vi ikke bare sende ham på et plejehjem eller sådan noget?”

Deres fars ansigt blev mørkt. “Det har vi snakket om, Rune. Jeg gider ikke høre på det. Det er min far, vi taler om, og han fortjener at være sammen med sin familie i stedet for at sidde og kede sig på en eller anden anstalt. Det er det mindste, vi kan gøre. Når vi henter ham, så vil jeg ikke høre noget brok fra dig eller jer andre. Kom så. Jeres mor venter nede i bilen.” Han bankede på dørkarmen med knoerne og begyndte at gå ned ad trapperne.

Trillingerne sukkede i kor og begyndte at gå ud af værelset med tunge skridt. René gik bagest, og han standsede op og vendte sig i dørkarmen, inden han fulgte med ned ad trappen. Det var okay. Han skulle nok nå det hele alligevel. Klokkeren var ikke så mange. Hvis det gik hurtigt med at få deres bedstefar hjem, så kunne de være tilbage inden aften.

Han hørte Runes buldrende stemme fra trappen. “Han får altså ikke lov til at bo på *mit* værelse.” Deres far svarede noget, som René ikke kunne høre.

René kiggede op i loftet. Insektet fløj stadig omkring under lampen. Der lød et lille smæld, da dets vinger rørte ved pæren, og så faldt det livløst ned på gulvet.

“Det *ved* jeg godt,” lød Runes stemme. Han var udenfor nu. Langt væk. “Jeg brokker mig heller ikke. Jeg siger bare, at det er åndssvagt, at vi skal bo seks i samme hus.”

Renés blik faldt på computerskærmen, der stadig stod tændt. Det var, som om han pludselig ikke kunne kigge væk. Han følte sig som insektet, der heller ikke havde kunnet holde sig fra lyset. Den summende lyd fra computeren voksede sig højere i hans hoved. *Vi skal bo seks i samme hus*, tænkte han. Der var noget ved den tanke, der skræmte ham.

“René!” kaldte deres mor ude på gaden. “Kom så!”

René kastede et sidste blik på værelset, på rodet, der skulle skaffes af vejen, på det åbne vindue, på gardinerne der blafrede, som om de prøvede at nå ham. Han gøs af kulde. Så lukkede han døren og skyndte sig ned ad trappen.